

РЕШЕНИЕ

№ 4950

гр. София, 18.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 27.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **4618** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от АПК вр. с чл.68, ал.1 от Закона за подземните богатства.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу писмо изх.№Е-94-00-89/11.03.2022г. на министъра на енергетиката, с което на основание чл.68, ал.1 от Закона за подземните богатства е спряно действието на Договор от 13.08.2010г. за предоставяне на концесия за добив на подземни богатства – скално-облицовъчни материали – варовици от находище „Д.“ – участък „Втори“, разположено в землището на [населено място], общ.М., област В., и Договор от 03.07.2001г. за предоставяне на концесия за добив на подземни богатства – скално-облицовъчни материали – варовици от находище „Д.“, [населено място], общ.М., област В., изм. и допълн. с Допълнително споразумение №1/04.04.2008г., до отстраняване на нарушението, установено с наказателно постановление №131/12.02.2021г., издадено от директора на Р. Б. – извършване на промяна на предназначението на поземлен имот с идентификатор 12704.226.36 в [населено място], общ.М., област В., с площ 3297кв.м., за добив на подземни богатства, но не по-късно от 1 година от датата на спиране на действието на договора. В жалбата се твърди, че оспореният административен акт е незаконосъобразен, тъй като наложената ПАМ е крайно тежка и несъразмерна спрямо извършеното нарушение, като с налагането ѝ се нарушава принципа по чл.6 АПК за съразмерност, добросъвестност и пропорционалност. Твърди се и, че не е ясно какви точно действия следва да извърши концесионерът, за да извърши разпоредената, като предпоставка за отпадане на ПАМ, промяна на

предназначението на имота, още повече, че същият не е собственост на търговското дружество. Искане се оспореният административен акт да бъде отменен. Претендират се направените по делото съдебни разноски.

В съд.з. жалбоподателят [фирма], чрез адв.Д. и адв.И., поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата – министърът на енергетиката, не изпраща представител в съд.з. В представено по делото писмено становище от юриск.З., оспорва жалбата като недопустима, алтернативно - неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

С Договор от 13.08.2010г. на жалбоподателя [фирма] е предоставена концесия за добив на подземни богатства – скалнооблицовъчни материали – варовици от находище „Д.“ – участък „Втори“, разположено в землището на [населено място], общ.М., област В., а с Договор от 03.07.2001г., изм. и допълн. с Допълнително споразумение №1/04.04.2008г., му е предоставена и концесия за добив на подземни богатства – скалнооблицовъчни материали – варовици от находище „Д.“, [населено място], общ.М., област В..

С влязло в сила на 22.03.2021г. Наказателно постановление №131/12.02.2021г., издадено от директора на Р.-Б., на [фирма], на основание чл.265, ал.2, ал.3 във вр. с чл.73, ал.1, т.1 и чл.74, ал.2 от Закона за горите, е наложена имуществена санкция в размер на 3000лв., за това, че извършва дейност по чл.73, ал.1, т.1 от Закона за горите /добив на подземни богатства/ в поземлен имот с идентификатор 12704.226.36 в [населено място], общ.М., обл.В., с площ 3 297кв.м., трайно предназначение на територията: горска, НТП: друг вид дървопроизводителна гора, собственост на физическо лице, отдел 171, подотдел „13“ по Г. на ТП Д. М., с което е променило предназначението на горската територия не по установения за това ред – нарушение на чл.265, ал.2 и ал.3 във вр. с чл.73, ал.1, т.1 и чл.74, ал.2 от Закона за горите.

С искане вх.№Е-256-Д-97/28.02.2022г. до министерство на енергетиката [фирма] е поискало на основание чл.75, ал.2 от Закона за подземните богатства да се инициира процедура за принудително отчуждаване на поземлен имот с идентификатор 12704.226.36 с оглед нуждите за добива на подземните богатства по ред на глава трета от ЗДС.

С нотариална покана от 13.04.2022г., от [фирма] е отправено предложение до собственика на поземлен имот с идентификатор 12704.226.36 А. Х. Х., търговското дружество за извърши своя сметка рекултивация на засегнатите площи в поземления имот, за да се възстанови годността на земята за горскостопанско ползване.

С оспореният административен акт - писмо изх.№Е-94-00-89/11.03.2022г. на министъра на енергетиката, на основание чл.68, ал.1 от Закона за подземните богатства, е спряно действието на Договор от 13.08.2010г. за предоставяне на концесия за добив на подземни богатства – скално-облицовъчни материали – варовици от находище „Д.“ – участък „Втори“, разположено в землището на [населено място], общ.М., област В., и Договор от 03.07.2001г. за предоставяне на концесия за добив на подземни богатства – скално-облицовъчни материали – варовици от находище „Д.“, [населено място], общ.М., област В., изм. и допълн. с

Допълнително споразумение №1/04.04.2008г., до отстраняване на нарушението, установено с наказателно постановление №131/12.02.2021г., издадено от директора на Р. Б. – извършване на промяна на предназначението на поземлен имот с идентификатор 12704.226.36 в [населено място], общ.М., област В., с площ 3297кв.м., за добив на подземни богатства, но не по-късно от 1 година от датата на спиране на действието на договора. Писмото е съобщено на жалбоподателя на 15.03.2022г., а жалбата срещу него е постъпила на 16.05.2022г. /понеделник/.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена срещу подлежащ на обжалване, съгласно общата клауза на чл.120, ал.2 КРБ, административен акт, което съдът приема, доколкото в З. не е изключена изрично обжалваемостта му. Жалбата е подадена от процесуално легитимирано лице, в двумесечния срок по чл.140, ал.1 АПК, приложим доколкото в писмото не е посочено в какъв срок и пред кой орган може да се оспори то. Т.е. жалбата е процесуално допустима. По съществото ѝ, като провери, съгласно чл.168 АПК, законосъобразността на административния акт на всички основание по чл.46 АПК, съдът взе предвид следното:

Съгласно чл.68, ал.1 от З., министърът на енергетиката има право да спре действието на концесията, когато концесионерът извършва дейности, които са в противоречие с действащото законодателство или нарушават клаузите на сключения договор. Концесионер, чиито дейности са спрени по ал.1, няма право да упражнява правата си по съответния договор, както и да търси обезщетения за пропуснати ползи за съответния период на спиране. Концесия, спряна по реда на ал. 1, се подновява, ако концесионерът отстрани причините в срока по ал. 2.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – министъра на енергетиката.

За да постанови спиране на двата договора за предоставяне на концесия за добив на подземни богатства, в мотивите на обжалваното писмо е изложено, че от директора на Р. Б. е издадено Наказателно постановление №131/12.02.2021г., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 3000лв., за това, че извършва добив на подземни богатства в поземлен имот с идентификатор 12704.226.36 в [населено място], общ.М., с което е променило предназначението на горската територия не по установения за това ред – нарушение на чл.265, ал.2 и ал.3 във вр. с чл.73, ал.1, т.1 и чл.74, ал.2 от Закона за горите. Мотиви за това дали нарушението продължава да е налице, отстранено ли е или не към момента на налагане на принудителната мярка няма. Липсата на мотиви е съществено нарушение на закона. Съгласно чл.68, ал.1 от З., действието на концесията се спира, когато концесионерът извършва дейности, които са в противоречие с действащото законодателство. Т.е. тези дейности следва да се извършат и към момента на издаване на оспорения акт. В случая, в мотивите на писмо изх.№Е-94-00-89/11.03.2022г. на министъра на енергетиката не се сочи, че към издаването му добивът на подземни богатства от ПИ с идентификатор 12704.226.36 продължава; такива обстоятелства не се твърдят и не се установяват и по делото. Напротив - налице са данни, че жалбоподателят е предприел действия за отстраняване на вредните последици от нарушението.

На следващо място, съгласно чл.68, ал.4 З., разрешение или концесия, спрени по реда на ал. 1, се подновяват, ако титулярят на разрешение или концесионерът отстрани причините в срока по ал. 2. Т.е., задължителен реквизит на този вид ПАМ е и разпореждането именно какво конкретно следва да се направи от титуляра в срока на

спиране, за да се поднови концесията. Поради това и липсата на мотиви и разпоредителна част, с които ясно и конкретно се указва в какво според административният орган следва да извърши търговското дружество за да отстрени причините за спирането, е съществена незаконосъобразност, която също представлява самостоятелно основание за отмяна на оспорвания акт.

По изложените съображения, обжалваният административен акт се явява незаконосъобразен и следва да бъде отменен, а жалбата се явява основателна.

С оглед изхода на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК, на жалбоподателя ще следва да се присъдят направените от него по делото разноски за държавна такса – 50лв. и за адвокатско възнаграждение -500лв.

Водим от изложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София –град, Второ отделение, 31 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ писмо изх.№Е-94-00-89/11.03.2022г. на министъра на енергетиката, с което е спряно действието на Договор от 13.08.2010 г. за предоставяне на [фирма] на концесия за добив на подземни богатства от находище „Д.“ – участък „Втори“, разположено в землището на [населено място], общ.М., и Договор от 03.07.2001г. за предоставяне на [фирма] на концесия за добив на подземни богатства от находище „Д.“, [населено място].

ОСЪЖДА Министерство на енергетиката да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], съдебни разноски в размер на 550 /петстотин и петдесет/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: